

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2372/2020
02.02.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Добриле Страјина, председника већа, Гордане Комненић и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Звонимир Станковић, адвокат из ..., против туженог SUR „ASTRIX“ ББ предузетник, чији је пуномоћник Небојша Цветковић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2885/2019 од 14.11.2019. године, у седници одржаној 02.02.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2885/2019 од 14.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 315/18 од 27.06.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиле и као незаконито поништено решење туженог од 11.05.2018. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужили на име трошкова поступка плати 88.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2885/2019 од 14.11.2019. године, преиначена је првостепена пресуда и одбијен, као неоснован захтев тужиле да се поништи решење туженог од 11.05.2018. године и обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка плати 85.500,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку применом члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20), и утврдио да ревизија тужиле није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом тужиље се указује и на повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе, што сагласно члану 407. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на неодређено време, по основу уговора о раду од 24.04.2017. године. Решењем о споразумном раскиду уговора о раду од 03.04.2018. године, тужиљи, запосленој на радном месту „...“, споразумно је раскинут уговор о раду са 03.04.2018. године, које је потписао тужени и у име тужиље и у своје име. Тужиља је Основном суду у Лесковцу поднела тужбу, тражећи поништај решењем о споразумном раскиду уговора о раду од 03.04.2018. године. Оспореним решењем туженог од 11.05.2018. године стављено је ван снаге решење о споразумном раскиду уговора о раду од 03.04.2018. године, а у образложењу решења је наведено да је тужиља започела радни однос код туженог 24.04.2017. године, на основу уговора о раду, да је 03.04.2018. године донето решење о споразумном раскиду уговора о раду и да се исто ставља ван снаге, а тужиља је позвана да се врати на посао код туженог, на исто радно место (...), 15.05.2018. године. Решење не садржи поуку о правном леку.

Првостепени суд је усвојио захтев тужиље, јер је сматрао да тужиља има правни интерес да се поништи оспорено решење туженог, као незаконито, с обзиром да је тужени на сопствену иницијативу ставио ван снаге решење о споразумном престанку радног односа, да оспорено решење нема поуку о правном леку, што је у супротности са чланом 193. став 1. Закона о раду, као и да тужени није могао да донесе оспорено решење, већ је морао да постоји писани захтев тужиље да се решење о споразумном престанку радног односа стави ван снаге и да се врати на посао, а што овде није случај.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио, као неоснован захтев тужиље, сматрајући да оспорено решење није незаконито, с обзиром да је оспореним решењем од 11.05.2018. године стављено ван снаге решење о споразумном раскиду уговора о раду од 03.04.2018. године, јер између странака није постојао споразум о престанку радног односа и да га је тужени потписао за обе уговорне стране, што је противно одредбама Закона о раду, као и да је тужени доношењем оспореног решења покушао да ствари доведе у пређашње стање, односно отклони или смањи штетне последице које су у међувремену настале, због доношења незаконитог решења. Другостепени суд је сматрао да је без утицаја то што оспорено решење не садржи поуку о правном леку, јер то не чини решење незаконитим само услед тог недостатка, јер је Законом о раду прописано право на судску заштиту против одлука које послодавац доноси и правима запослених, као и рокови, што је тужиља и искористила подносећи тужбу.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је одлучио другостепени суд када је преиначио првостепену одлуку и одбио, као неоснован захтев тужиље за поништај оспореног решења туженог од 11.05.2018. године, с обзиром да тужиља нема правни интерес да тражи оцену законитости наведеног решења, којим је сам тужени ставио ван снаге своје решење од 03.04.2018. године. Наиме, оспорено решење туженог од 11.05.2018. године производи правно дејство и донето је у интересу тужиље, са којих разлога тужиља нема правни интерес да тражи његов поништај, јер је тужени сам отклонио дејство решења о престанку радног односа од 03.04.2018. године, на који

начин се не вређа интерес тужиље, имајући у виду да се тим решењем отклања дејство претходно донетог решења о престснску радног односа тужиљи.

Правилан је и закључак другостепеног суда да то што оспорено решење не садржи поуку о правном леку, не чини решење незаконитим, а неправилности су отклоњене у достави тог решења, будући да је тужиља поднела тужбу у року.

Са напред наведених разлога, неосновани су наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић